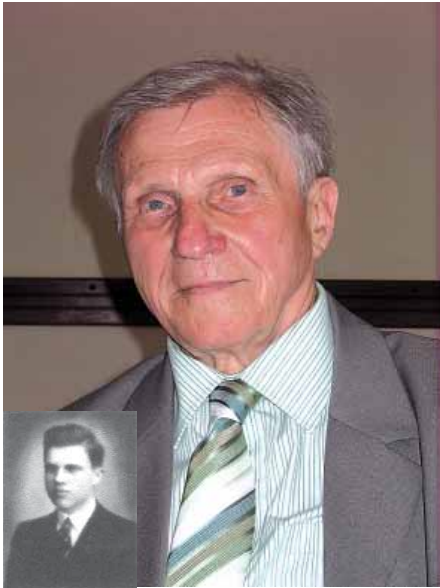

A beszámoló évszámait időnként „helyre teszi” Niki, a feleség, aki a kezdetektől máig társa, segítője férjének; így lesz a történet kerek és pontos.

– A „nagy” Görgey távoli, oldalági rokona vagyok – kezdi történetét *Görgey Endre*

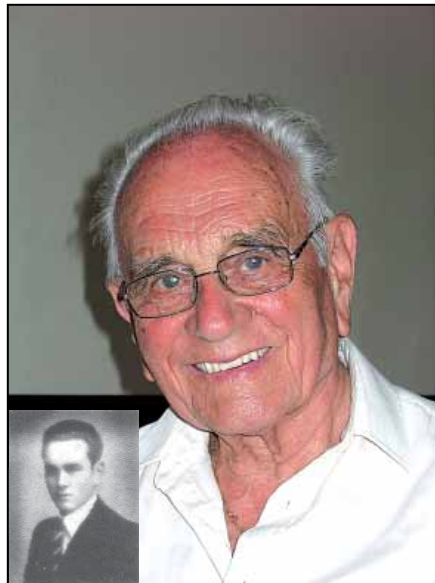

re. – 1921-ben születtem Budapesten, evangélikus családban. Nagybátyám Tótkomlóson volt evangélikus lelkész. A közelben, Szarvason működött evangélikus középiskola, így kerültem a Vajda Péter Gimnáziumba. Kassán végeztem el a Kereskedelmi Főiskolát. '42-ben bevonultam a piliscsabai utászokhoz. '44-ben tűzoltó kiképzést kaptunk. Budapest ostroma és eleste után romeltakarítást végeztünk. Hadapród-örmszter lettem, szerencsém volt, itthon maradtam kiképzőnek. Később Gyulára mentünk. Szarvason *Simon Marika*, *Simon doktor* lánya és társai fogadtak és láttak el bennünket élelemmel. Gyulán hidat építettünk.

Itt egy nagy kanyart vett a történet, amelyből kiderült, hogy mennyire alárendelt volt a magyar katona a németnek. Görgey úr csapatával végigmasíroz-

ta nagy-Magyarországot. Amikor az orosz csapatok teljesen elfoglalták az országot, éppen egy szombathelyi orvos kórházi „vendégei” voltak, aki mentette a katonákat a nyugatra hurcolás vagy a hadifogság elől. Görgey Endre felgyalogolt Budapestre, és taxis lett. Egészen 1951-ig taxizott, amíg ki nem telepítették a családot a Debrecen melletti Konyárra, ugyanis az édesapja Horthy hadseregének tábornoka volt. Nagy szeretettel beszélt a konyári embekekről, akik nem kitesztítottként kezelték az internáltakat. Dolgozott kőbányában, később – némi protekcióval – lett útfenntartó. Innen került vissza Pestre egy útfenntartó vállalatához.

– 1956 decemberéig dolgoztam ott. Ekkor megnősültem, és feleségem révén a Budapesti Fűtőerőműhöz kerültem segédmunkásnak. Tanultam. Villanyszerelő

majd elektrikus lettem. 1988. július 19-ig dolgoztam, azóta nyugdíjban vagyok. Feleségem még ugyanabban az évben meghalt. Közös gyermekünk nem volt, a feleségem fiával nem tartjuk a kapcsolatot. Budapesten élek, de nem egyedül, nem házasság-

ban, nem élettársi kapcsolatban. Van egy kedvesem, én úgy mondom, hogy a szívem másik fele. Nem vagyok egyedül.

– Te voltál a „harmadik legszebb fiú” az osztályban? – fordulok *Papp László*hoz – Ezért lettél Margitka férje?

Mozgékony párt alkotnak, részt vesznek a társadalmi eseményeken, uszodába járnak, sétálnak. Évtizedeket tagadhatnának le korukból, de nem teszik: büszkén vállalják. Laci bácsi kerékpározik, internetezik; a találkozót is ő szervezte meg. Margitka nagyon büszke rá: ma számára ő „a legszebb fiú”. Családja Erdélyből származik.

– Apám '19-ben menekült az egész családdal Erdélyből, vagonban. Én ott jöttem a világra, a mezőberényi állomáson. Az ötödik gyerek voltam. Mindenünk a Partiumban – Nagyszalontán, Nagyváradon, Aradon maradt. Apám Romániában élő testvére támogatott bennünket, náluk nevelkedtem. Nagykőrösön kezdtem a gimnáziumot, de onnan ötödikben eltanácsoltak. Egyedül Szarvason fogadtak be, így kerültem a gimnáziumba. Felvettek az internátusba. Nekem Szarvas a nevelő apám, anyám, a boldog diákeveimet töltöttem itt.

'41-ben bevonultam. Délvidéken kerültem fogságba. Az oroszok átadtak a jugoszláv partizánoknak. Ezek mindenkit agyonlőttek. Az életemet a gondviselésnek köszönhettem. 13 éves voltam, amikor szüleim hazatértek egy római útról. Egy Szűz Mária-érmet tettek a nyakamba ezzel a mondattal: Őrizzen meg téged. Meg is őrzött. Erről csodákat tudnék mesélni...

Laci bácsi kezébe veszi az érmét, szeme elhomályosul, s a történet kis időre megszűnik.

– Miután a katonaságtól hazakerültem, segédmunkás itt, segédmunkás ott... A katona-múltamat nem bocsátották meg – tartalékos hadnagy voltam –, rendőri felügyelet alatt álltam. De volt, aki segített. Szolnokon felvettek egy munkahelyre. Elvégeztem a műszaki főiskolát, és mérnökként dolgoztam nagyberuházásokon. A Tiszai Vegyikombinátban voltam műszaki ellenőr, a Dunaújvárosi Papírgyárban gépészeti vezető, a Százhalombattai Hőerőmű építését végigcsináltam, utána Vízügyi Építőipari Vállalathoz kerültem; a Dunaújvárosi Regionális Vízmű építését én vittem végig. Ennek befejezése után, 1981-ben nyugdíjba mentem. Van két lányom, az egyik hegedűművész Franciaországban, a másik családja Budapesten.

Feleségem tragikus hirtelenséggel hunyt el, tíz évig egyedül éltem. Isten kegyelméből találkoztam *Dankó Margittal*, aki diákkori szerelmem volt. Azt mondta, ő is megálmodta, hogy eljövök. 13 éve élünk nagyon boldog házasságban. Noha terror alatt élek otthon – teszi hozzá nevetve.

Miután biztosítom róla, hogy eziránt nincsenek kétségeim, a beszélgetés jó hangulatban ér véget. Az egykor 44 fős nyolcadik osztály négy megmaradt tagja felkerekedik, és elindul, hogy részt vegyen a mai gimnazisták tanévzáró ünnepélyén.

Kutas Ferenc

